

Το Καλάμι κι η Ελιά

Μια φορά δίπλα σε μια ελιά είχε φυτρώσει ένα καλάμι. Η ελιά ήταν ένα μεγάλο και δυνατό δέντρο με πολλά κλαδιά που κρατούσαν τα φύλλα τους όλη τη χρονιά και κάθε δυο χρόνια, έγερναν από το βάρος του καρπού. Το καλάμι πάλι ήταν ψηλόλιγνο με καταπράσινα στενόμακρα φύλλα, με ωραιότατα παράξενα λουλούδια που έμοιαζαν με τσαμπιά κι είχανε το σχήμα του αδραχτιού. Η ελιά καυχιόταν ολοένα.

-Τι είσαι συ μπροστά μου; έλεγε στο καλάμι Εγώ είμαι ένα δέντρο μεγάλο, δυνατό, ευλογημένο. Οι άνθρωποι με λατρεύουν γιατί τους δίνω τις ελιές και το λάδι μου, τους δίνω ξερόκλαδα για να ζεσταίνονται, τους δίνω ξύλα για να φτιάχνουν ακριβά έπιπλα. Είμαι μεγάλη, ψηλή, γερή και συ είσαι ένα αδύναμο πραγματάκι που λυγίζεις μπροστά σ' όλους τους ανέμους και τους προσκυνάς. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς έχεις την τόλμη να φυτρώνεις πλάι μου.

Το καημένο το καλάμι που ήταν από φυσικού του ντροπαλό, τα' άκουγε όλα αυτά και δεν έλεγε τίποτα κι ούτε και θύμωνε γιατί αυτό δεν είχε να καυχηθεί για τίποτα. Ήρθε ένας χειμώνας όμως βαρύς κι άρχισε να φυσάει ένας αέρας δαιμονισμένος, που χτυπούσε με μανία την ελιά ώσπου στο τέλος την ξερίζωσε. Το καλάμι, με το πρώτο φύσημα του ανέμου, έγειρε, λυγρό όπως ήτανε, προς το νερό κι έτσι ο άνεμος περνούσε από πάνω του χωρίς να το πειράξει. Κι όταν η καταιγίδα σταμάτησε κι ο άνεμος έπαψε να φυσάει, η ελιά απόμεινε πεσμένη στο χώμα και το καλάμι σηκώθηκε πάλι όρθιο και λυγρό, όπως και πριν. Βλέπετε, το καλάμι ήξερε να υποχωρεί εκεί που ένιωθε ότι δεν είχε δύναμη ν' αντισταθεί, ενώ η ελιά πλήρωσε με τη ζωή της την υπερηφάνειά της.